

Sygn. akt I 1 C 926/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód M. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że zakupił bilet na lot P7 8660 na trasie K. w Grecji – G. obsługiwany przez pozwaną, który odbył się w dniu 25 czerwca 2016 r. Strona powodowa dokonała odprawy oraz stanęła w odpowiednim czasie przed wylotem na lotnisku. Na skutek opóźnienia lotu strona powodowa dotarła na lotnisko docelowe z ponad 3-godzinnym opóźnieniem. Odległość między lotniskami wynosi 2.064 km. W związku z powyższym powód ma prawo do odszkodowania w wysokości 400 euro. Jako podstawę prawną powództwa powód wskazał art. 5 ust. 1 lit. c) w zw. z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 Strona powodowa powołała się na orzecznictwo ETS, zgodnie z którym pasażerowie lotów opóźnionych którzy przybędą do celu podróży z opóźnieniem wynoszącym co najmniej 3 godziny mają również prawo do odszkodowania przewidzianego w art. 7 przedmiotowego rozporządzenia.

(pozew, k. 2-8)

Nakazem zapłaty z dnia 9 stycznia 2018 r. Referendarz Sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Wnosząc o oddalenie powództwa pozwana zakwestionowała legitymację czynną strony powodowej, a w przypadku nieuwzględnienia tego zarzutu wniosła o zmiarkowanie wysokości dochodzonego odszkodowania. W ocenie strony pozwanej powód nie posiada legitymacji czynnej w sprawie, ponieważ przewoźnikowi został doręczony dokument cesji datowany na dzień 11 lipca 2016 r. zawierający wyraźne zastrzeżenie, że roszczenia powoda zostały przeniesione na spółkę (...) Ltd., a płatność wykonana bezpośrednio na rzecz pasażerów nie wywołuje skutków prawnych. Pozwana podniosła ponadto szereg argumentów na uzasadnienie możliwości miarkowania dochodzonego odszkodowania.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 109-113)

W piśmie procesowym z 11 czerwca 2018 r. pełnomocnik powoda wskazał, że przedłożony przez pozwaną dokument cesji stanowi jedynie potwierdzenie zawarcia umowy między powodem, a (...) Ltd. i zawiera wyraźne odesłanie do Regulaminu. Powód zawarł umowę ze spółką (...), godząc się jednocześnie na warunki zawarte w Regulaminie. Postanowienia te, tj. art. 3 pkt 5 Warunków Umowy spółki (...) jednoznacznie wskazują, że wraz z udzieleniem pełnomocnictwa w danej sprawie wiarytelność dotycząca odszkodowania niejako wraca do pierwotnego właściciela, tj. powoda. Akceptując regulamin (...) Ltd. oraz udzielając pełnomocnictwa radcy prawnemu, powód skutecznie doprowadził do zwrotnego przekazania prawa na swoją rzecz. Zważywszy na treść regulaminu w momencie podpisania pełnomocnictwa przez powoda postanowienia umowy cesji przestały go wiązać w tymże zakresie. Powód wskazał także na niedopuszczalność miarkowania odszkodowania w niniejszej sprawie.

(pismo procesowe, k. 131-133)

W piśmie procesowym z 4 lipca 2018 r. pozwana spółka podtrzymała dotychczasowe stanowisko, wskazując, że przedłożony przez powoda dokument stanowi jedynie „print screen” fragmentu Regulaminu, zatem nie pozwala on na zapoznanie się z całością jego postanowień oraz dokonanie ich wykładni. Ponadto dokument ten nie wykazuje, w jakiej dacie rozpoczął on swoje obowiązywanie. Pełnomocnik strony pozwanej dokonał również szczegółowej analizy treści art. 3 pkt 5 Regulaminu argumentując, że z powołanego postanowienia umownego nie sposób wywieść, iż doszło do cesji zwrotnej między powodem a spółką (...) Ltd.

(pismo procesowe, k. 136-141)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód M. M. odbył w dniu 25 czerwca 2016 r. samolotem (...) Sp. z o.o. lot nr P7 8660 na trasie K. w Grecji – G..

(okoliczności bezsporne, nadto: potwierdzenie rezerwacji (...),k. 20; karta pokładowa, k.27)

Lot uległ opóźnieniu o ponad 3 godziny. Odległość z lotniska w K. do lotniska w G. wynosiła 2.064 km.

(okoliczności bezsporne)

Umową cesji wierzytelności z dnia 11 lipca 2016 r. M. M. przeniósł na rzecz spółki (...) wszelkie prawa do roszczenia wynikającego z Rozporządzenia 261/04, a związane z numerem rezerwacji (...). W treści umowy cesji wskazano, że dokonywana jest ona zgodnie z warunkami i zasadami określonymi w (...). Cedent (określony jako (...)) rozumie, że nie jest uprawniony do przyjmowania rekompensaty finansowej dotyczącej Roszczenia bezpośrednio od linii lotniczych.

(**dowód** : umowa cesji wierzytelności, k. 120)

M. M. w dniu 13 września 2016 r. udzielił pełnomocnictwa radcy prawnemu M. Ł. w sprawie o odszkodowanie przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.. W treści pełnomocnictwa zawarto upoważnienie do odbioru uzyskanych kwot na rachunek (...) spółki (...).

(**dowód:** pełnomocnictwo, k. 14)

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły dokumenty przedłożone przez strony postępowania w postaci m.in. potwierdzenia rezerwacji, karty pokładowej oraz umowy cesji. Strony kwestionowały wartość dowodową dokumentów, lecz nie kwestionowały ich autentyczności. Ta zaś nie budziła wątpliwości Sądu, co uzasadniało włączenie wymienionych dokumentów w poczet materiału dowodowego sprawy.

Sąd pominął dowód z dokumentów przedłożonych w języku obcym bez tłumaczenia, jak też z dokumentów nieistotnych dla rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Postępowanie dowodowe prowadzone przez sąd w sprawie cywilnej nie może zmierzać w dowolnym kierunku, wyznaczonym przez wnioski dowodowe stron, gdyż jego zadaniem jest wyjaśnienie okoliczności doniosłych w świetle norm prawa materialnego, na podstawie których oceniane jest roszczenie dochodzone przez powoda. Sąd nie tylko może, ale nawet powinien pominąć wnioski dowodowe, które zmierzają do wykazania okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 maja 2017 r., I ACA 345/17, LEX nr 2335275). Za nieistotne dla rozstrzygnięcia Sąd uznał przedłożone przez stronę pozwaną dokumenty zawierające opinie osób trzecich na temat otrzymanego odszkodowania za opóźnienie lotu oraz wydruk strony internetowej z profilem zawodowym pełnomocnika powoda.

W sprawie bezsporne było, że powód odbył lot samolotem pozwanej spółki, który był opóźniony o co najmniej 3 godziny. Bezsporna była także odległość między lotniskami. Sporne pozostawało to, czy powód, po dokonaniu cesji wierzytelności, jest nadal legitymowany do dochodzenia roszczenia za opóźnienie lotu, jak też to, czy wysokość ewentualnego odszkodowania powinna zostać miarkowana.

Powód opierał swoje roszczenie na regulacji zawartej w Rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej: Rozporządzenie). W myśl art. 5 ust. 1 lit. c Rozporządzenia w przypadku odwołania lotu, pasażerowie, których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego z wyjątkami

przewidzianymi w tym przepisie, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie. Stosownie do art. 7 ust. 1 Rozporządzenia pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów; c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b). Przy określaniu odległości, podstawą jest ostatni cel lotu, do którego przybycie pasażera nastąpi po czasie planowego przylotu na skutek opóźnienia spowodowanego odmową przyjęcia na pokład lub odwołaniem lotu.

Mając na względzie utrwaloną linię orzeczniczą Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dawniej Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości) Sąd zważył, że powołane przepisy Rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów należy traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego Rozporządzenia, jeżeli z powodu w/w lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, tzn. jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej, takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (tak Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż generalnie powodowi przysługiwało odszkodowanie w kwocie 400 EURO. Zdaniem Sądu brak jest też podstaw do miarkowania odszkodowania za opóźnienie lotu w sytuacji, gdy jego wysokość została określona bezpośrednio w przepisach. Niemniej jednak, powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ powód zbył przysługującą mu wierzytelności i nie udowodnił, że doszło do cesji zwrotnej, tj. że w dniu zamknięcia rozprawy wierzytelność ta mu przysługiwała.

Na wstępie tej części rozważań podkreślić należy, że obowiązujące przepisy prawa nie stoją na przeszkodzie dokonaniu cesji wierzytelności wynikających z Rozporządzenia. W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie pogląd zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące pasażerom rejsów opóźnionych jest prawem osobistym, ściśle związanym z osobą pasażera i ma charakter zadośćuczynienia, do którego mają zastosowanie przepisy art. 448 i 449 k.c. – a co za tym idzie nie mogą zostać zbyte, chyba że są już wymagalne i zostały uznane na piśmie albo przyznane prawomocnym orzeczeniem.

Zdaniem Sądu, odszkodowanie wywodzone z rozporządzenia nr 261/04 nie jest odszkodowaniem mającym charakter zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Jest to bowiem świadczenie, którego celem i funkcją jest ryczałtowe zniwelowanie szkody powstałej w wyniku nieprawidłowego (nienależytego) wykonania umowy przewozu lotniczego, zawartej między pasażerem, a przewoźnikiem, poniesionej przez pasażera w związku z odwołaniem/opóźnieniem lotu. Szkada pasażera polega zarówno na straconym czasie i innych niedogodnościach związanych z opóźnieniem lotu – co istotnie stanowi szkodę niemajątkową, niemniej może mieć również charakter szkody majątkowej. Odszkodowanie to ma na celu naprawienie szkody bez konieczności wykazywania zarówno jej rozmiarów, pozostających w normalnym związku przyczynowym z opóźnieniem/odwołaniem lotu, jak też jej charakteru: majątkowego czy też niemajątkowego. Ponadto, wysokość tego roszczenia nie jest uwarunkowana cechami osobistymi uprawnionego pasażera, co niewątpliwie stanowi konieczną cechę zadośćuczynienia. Nie są to roszczenia dochodzone z tytułu dokonanego przez pozwanego deliktu. Niewykonanie lotu lub wykonanie go w innych godzinach niż wcześniej z pasażerem uzgodnione zdecydowanie bardziej podobne jest do niewykonania/nienależytego wykonania umowy, podlegającego reżimowi odpowiedzialności kontraktowej.

Można więc stwierdzić, że **odszkodowanie dochodzone na podstawie rozporządzenia nr 261/04 ma charakter mieszany** – co oznacza, że zawiera w sobie ryczałtowe naprawienie zarówno szkody majątkowej, jak również krzywdy, wyrządzonej faktem opóźnienia bądź odwołania lotu. Należy wskazać, że strata czasu wiązać się

może zarówno z dolegliwością w sferze czysto emocjonalnej, jak również z uszczerbkiem majątkowym, zarówno w postaci straty rzeczywistej, np. opłaconej doby hotelowej, niewykorzystania w całości opłaconej usługi turystycznej, kosztów parkowania samochodu, kosztów niewykorzystanego biletu na dalszą podróż, kosztów przechowywania, czy też w postaci utraconych korzyści, np. utraconego zarobku. Skoro omawiane odszkodowane przysługujące pasażerowi za opóźniony/odwołany lot, wywodzone z rozporządzenia nr 261/04, stanowi zryczałtowaną karę ustawową za nienależyte wykonanie zobowiązania (umowy) przez przewoźnika lotniczego, służącą „uproszczonej” kompensacji dwojakiego rodzaju uszczerbku: majątkowego i niemajątkowego (co świadczy o mieszanym charakterze roszczenia), to mieści się ono w reżimie odpowiedzialności kontraktowej, a nie deliktowej. Dlatego też art. 449 k.c., wyłączający możliwość przelewu nie znajduje w sprawie zastosowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać więc należy, że powód M. M. w dniu 11 lipca 2016 r. skutecznie dokonał cesji wierzytelności przysługującej mu wobec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Kluczowe dla oceny zasadności powództwa w niniejszej sprawie było natomiast to, czy doszło do cesji zwrotnej, co przemawiałoby za uznaniem, że powodowi przysługuje legitymacji czynna.

Zauważyć należy, że dopuszczalne jest dokonanie cesji z zastrzeżeniem jej zwrotnego przejścia z cesjonariusza na cedenta w wypadku zaistnienia określonych w umowie okoliczności, np. niewyegzekwowania wierzytelności od dłużnika przez cesjonariusza (tzw. powierniczy przelew wierzytelności). W postanowieniu z 24 listopada 2017 r., w sprawie III CZP 61/16, LEX nr 2415568, Sąd Najwyższy podniósł, że strony stosunku wewnętrznego mogą zastrzec powrotne przejście wierzytelności na wierzyciela w razie nie wyegzekwowania od dłużnika przelanej wierzytelności wprowadzając do umowy warunek rozwiązujący (art. 89 k.c.) lub obowiązek powiernika przeniesienia z powrotem wierzytelności na zbywcę. W pierwszym przypadku wierzytelność samoistnie (bez konieczności składania oświadczenia woli o przeniesieniu wierzytelności z powrotem na zbywcę) powraca do cedenta jako skutek warunku rozwiązującego. W drugim przypadku umowa rodzi tylko zobowiązanie do przelewu (skutek obligacyjny) nie powodując skutku rozporządzającego przenoszącego wierzytelność na nabywcę, który wymaga dokonania odrębnej czynności prawnej przez strony.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoją legitymację czynną ze zwrotnej cesji wierzytelności, która wynikać miała z art. 3 pkt 5 Regulaminu cesji, a która dokonywana miała być z chwilą ziszczenia się warunku w postaci udzielenia pełnomocnictwa do wystąpienia z roszczeniem przeciwko stronie pozwanej. Zdaniem Sądu dopuszczalne jest postanowienie umowne, zgodnie z którym na skutek ziszczenia się warunku rozwiązującego (również potestatywnego, tj. zależnego od woli stron) dochodzi do cesji zwrotnej wierzytelności, także z mocą wsteczną (art. 84-85 k.c.).

Podkreślić należy, iż postępowanie cywilne jest kontradiktoryjne i zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.).

Powód, zmierzając do udowodnienia legitymacji czynnej w sprawie, przedłożył zrzut ekranu (tzw. print screen) z postanowieniem umownym, z którego wynikać miałyby cesja zwrotna wierzytelności. Na wydruku widoczna jest data 9 kwietnia 2018 r., wskazująca na dzień dokonania zrzutu ekranu. Strona pozwana zakwestionowała przedłożony dokument, wskazując, że nie jest możliwe ustalenie, czy stanowił on element stosunku prawnego łączącego strony. Pismo procesowe z powyższym zarzutem zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w trybie art. 132 § 1 k.p.c. Pełnomocnik powoda był obecny na rozprawie, na której Sąd zezwolił na złożenie wymienionego pisma procesowego. Mimo to strona powodowa nie ustosunkowała się do tak sformułowanego zarzutu i nie przedłożyła omawianego Regulaminu w całości.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że przedłożony fragment Regulaminu (k. 134) obowiązywał strony umowy cesji. Oczywiście na tle przepisów postępowania cywilnego brak jest przeszkód, by wydruk komputerowy z wzorcem

umowy stanowił dowód w sprawie. Niejednokrotnie Sądy rozstrzygając spory na tle stosunków prawnych, w których występują wzorce umowne, na takich właśnie wydrukach się opierają. Dotyczy to jednak sytuacji, gdy samo związanie stron wzorcem jest bezsporne, spór skupia się zaś na wykładni wzorca. W niniejszej sprawie strona pozwana wprost zakwestionowała legitymację czynną powoda oraz powiązanie fragmentu Regulaminu z umową cesji. Skutkowało to tym, że powód zobowiązany był wykazać, jaki konkretnie wzorzec umowy łączył strony. Sąd dostrzega przy tym, że w stosunkach gospodarczych możliwe jest posługiwanie się wzorcem umowy w postaci elektronicznej. Zgodnie bowiem z art. 384 § 4 k.p.c. jeżeli jedna ze stron posługuje się wzorcem umowy w postaci elektronicznej, powinna udostępnić go drugiej stronie przed zawarciem umowy w taki sposób, aby mogła ona wzorzec ten przechowywać i odtwarzać w zwykłym toku czynności. Nadal jednak to powód powinien udowodnić jaki konkretnie wzorzec umowy został mu udostępniony przez spółkę (...).

Sąd uznał, że powód nie wykazał, by to właśnie przedłożone przez niego dokument stanowił element umowy cesji wierzytelności z dnia 11 lipca 2016 r. Na podstawie zaoferowanych dowodów nie sposób było stwierdzić, by podkreślany przez stronę powodowa art. 3 pkt 5 Regulaminu stanowił element stosunku prawnego łączącego powoda ze spółką (...). Uzasadniało to przyjęcie, że nie doszło do cesji zwrotnej wierzytelności, co z kolei przesądzało o przyjęciu braku legitymacji czynnej powoda w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższej argumentacji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie nawet w sytuacji, gdyby przyjąć, że treść art. 3 pkt 5 Regulaminu rzeczywiście stanowiła element stosunku prawnego łączącego strony. Powołane postanowienie umowne według jednej wersji Regulaminu (k. 82-89) brzmiało następująco:

3.5 „W przypadku gdy pełnomocnik procesowy bierze udział w Działaniu prawnym, klient zezwoli AirHelp na udzielenie pełnomocnikowi procesowemu dostępu do wszystkich danych przedstawionych AirHelp i umożliwi przedstawicielowi prawnemu przekazanie AirHelp informacji dotyczących postępowania. W przypadku, gdy odpowiedni sąd wymaga Certyfikatu Autentyczności (...), Pełnomocnictwa, Poświadczenia wiarygodności, Dokumentu cesji lub innych dodatkowych dokumentów, Klient zobowiązuje się do ich podpisania. W przypadku, gdy Klient już podpisał Dokument Cesji i podpisuje Certyfikat autentyczności (...), Pełnomocnictwo, Umowę o świadczenie usług prawnych lub podobne, Klient i AirHelp zgadzają się, że takie Roszczenie jest natychmiastowo automatycznie przypisane do Klienta przed podpisaniem przez Klienta Certyfikatu autentyczności (...), Pełnomocnictwa, Umowa o świadczenie usług prawnych lub podobnych”

Zgodnie z art. 385 § 2 k.c. wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Przytoczona redakcja art. 3 pkt 5 Regulaminu jest zdaniem Sądu sformułowana w sposób wysoce nieprecyzyjny oraz niejasny nawet dla profesjonalisty. Używa ona pojęć rozpoczynających się z wielkiej litery, co sugeruje, że są to nazwy własne, które winny być w regulaminie zdefiniowane. Przedłożenie jedynie fragmentu wzorca umowy uniemożliwia jednak sięgnięcie do definicji użytych pojęć. Nadto w omawianym fragmencie Regulaminu używane są pojęcia nieznanne polskiej nomenklaturze prawniczej, takie jak „przypisanie roszczenia”, które w ocenie pełnomocnika powoda miałyby być równoznaczne z pojęciem cesji zwrotnej. Cytowany fragment (...) dotyczy bardzo istotnej kwestii, a mianowicie tego, komu przysługuje wierzytelność. Od podmiotu będącego profesjonalistą w sferze dochodzenia roszczeń od przewoźników lotniczych na podstawie Rozporządzenia należałoby oczekiwać odpowiedniej staranności w formułowaniu ogólnych warunków umów, której przy redagowaniu omawianego fragmentu wyraźnie zabrakło. W sprawie nie znajduje przy tym zastosowania art. 385 § 2 zd. 2 k.c., nakazujący tłumaczyć niejasności warunków umów na rzecz konsumenta, skoro spór nie toczy się między stronami umowy cesji, lecz z podmiotem trzecim.

Zdaniem Sądu z przedstawionego szczątkowego fragmentu ogólnych warunków umowy cesji, również przy zastosowaniu art. 65 § 2 k.c., nie sposób wywieść, żeby z chwilą udzielenia pełnomocnictwa procesowego przez powoda doszło do cesji zwrotnej wierzytelności. Zaoferowany przez stronę powodową fragment nie pozwala na ustalenie jakie konkretnie pełnomocnictwo skutkuje cesją zwrotną. Jak wspomiano pojęcia (...) użyto z wielkiej litery, jednak nie sposób ustalić definicji tego pojęcia. Ponadto cytowany Regulamin nie zawiera stanowczego stwierdzenia, że wskutek

udzielenia pełnomocnictwa dochodzi do cesji zwrotnej. Takiego skutku, w ocenie Sądu, nie sposób wyinterpretować z użytych w Regulaminie pojęć „automatycznego przypisania roszczenia do klienta”.

Przedstawione wyżej argumenty przemawiały za uznaniem, że powód nie udowodnił, by doszło do cesji zwrotnej wierzytelności na jego rzecz. Uzasadniało to oddalenie powództwa na podstawie art. 6 k.c., o czym Sąd orzekł w pkt 1. sentencji wyroku.

W pkt 2. sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zasądził od powoda M. M. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C i kontrolce uzasadnień;
1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. Akta przedłożyć z wpływem lub za 15 dni z zpo.

(...) P. S.